

Erken Vazgeçmek Ve Masumiyet

– HüseyinDURAK · 28 Ağustos 2018

Vazgeçmek bazen bir erdem galiba. Daha yararlanabileceğin özellikler olduğu gibi dururken yararlanmamayı seçmek bir nevi saygın bir davranış. Herkes her şeyi son damlasına kadar tüketmeye azmetmişken; sen tutuyor “kalsın daha” diyorsun.

Yararlandığın bile bir anlam veremiyor. Alsana diyor, alsana. Bütün bunlar sana. Sen alacaklı olarak ayrılmanın dindirici huşusu içerisinde arkana bile bakmadan gidiveriyorsun. Bu vazgeçiş sadece ondan değil, kendinden de vazgeçmeyi içeriyor adeta.

Belki de geride özlem dalgası, iyi niyet zinciri bırakmak hoşuna gidiyor insanın. İz bırakmanın garantili yollarından biri olduğundan da olabilir. En son nerde kaldıysa ordan devam eder insan; öyle ya.

Diğer yandan;

Öyle değişmişiz, öyle dejenere olmuşuz ki ilk insandan alınan örneklerle bugün ne kadar uyum sağlarız; emin değilim. Masumiyet vardı eskiden; öyle değil mi? Sahi neydi, kaçımız hatırlıyoruz onu?

Cebimizde uğruna ölümlere gidip geldiğimiz mahzun resimler taşırdık. Ağlayarak yazdığımız mektuplar vardı gonca gülümüze. Yavuklular elmanın yarısını dişleyip gönderirdi birbirlerine. Buluşmalardaki utanç dalgası geçinceye kadar buluşma saatinin sonuna gelinirdi. Sinemaya gitmek cennetten yer ayırtmak gibiydi arka koltukta deşarj olmak anlamına gelmiyordu.

Ajite etmek istemiyorum ama melankolinin eski karşılığı Türkçe’de “kara sevda” idi. Bana şimdi sorsanız “saplantı” diyorum. Saplanmak yani; çukura, bataklığa, müptezelliğe vb.

Bugün eski dilden aşık olmayı denesiniz düpedüz çıldırmayı göze almanız gerekir. Çünkü siz seversiniz banallığın diplerinde bulurlar sizi, kıskanırsınız; geri kafalı olursunuz, üstüne düşersiniz; aşırı koruyucu kesilirsiniz. Ne yapsanız yaranamazsınız yani. Sizden şunu isterler aslında; sevin ama belli edecek kadar aptal olmayın. Küçük düşmeyin yavu. Bırakın o gelsin, o arasın, o sorsun, o merak etsin. İyi de onun için de aynı şey geçerli değil mi?

O da sizin için aynı şeyleri düşünmüyor mu? Onun için de aynı damgalanmalar risk taşıyor mu?

Yani bırakmıyorlar ki ağız tadıyla sevesiniz. İran’lı hurdacı gibi şehir şehir O’nu aramak için eski eşyalar toplama işine giresiniz. Sadece evinin karşısındaki duvara değil, yüreğimizin gittiği her yere onun ismini onun resmini taşıyasınız. Şiirler yazasınız, şarkılar söyleyesiniz. Bırakmazlar. Masumiyeti yüreğimizden önce aklımızdan sildik çünkü. Dürüstlük nasıl ticarete kaybettiren bir özellikmiş gibi sahte bir nam saldıysa masumiyet de ego savaşlarında kayıpların nedeni olarak görüldü.

Görülme belki aşk bu kadar madden pahalı bir etkinlik olmayacaktı kim bilir. Kenarına ismi işlenmiş,

içine ısırılmış yarım elma konmuş bir mendil çok daha pahalı olacaktı tek taş pırlantadan.

Hayır pırlantaya karşı olduğumdan değil, on pırlantanın içini dolduramadığı işlenmiş mendil taraftarı olduğum için söylüyorum bunları. Eski kafalıyım yani; ve kahretsin, hala kıskanıyorum...